

Sygn. akt I CSK 77/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa C. sp. z o.o. w W.

przeciwko G. sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 11 czerwca 2014 r., sygn. akt VI ACa 1551/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3600,- (trzy
tysiące sześćset) złotych z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2014 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie. Sąd pierwszej instancji zasądził od pozwanej kwotę 8.300.000,00 zł tytułem zwrotu zadatku przekazanego przez powódkę do depozytu notarialnego w związku z umową przedwstępną przeniesienia własności nieruchomości. Do ostatecznego zawarcia umowy nie doszło w wyniku sprzeciwu pozwanej, wskazującej na przewidziane w umowie przedwstępnej przyczyny uzasadniające uchylenie się od jej zawarcia. Sąd Apelacyjny podzielił wnioski Sądu pierwszej instancji co do istnienia w sprawie podstaw do żądania zwrotu wypłaconego zadatku.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła wydanie tego orzeczenia z naruszeniem: art. 394 § 1 k.c., art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 390 § 1 k.c., art. 386 § 2 w związku z art. 378 § 1 w związku z art. 379 pkt 4 k.p.c. i w związku z art. 77 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych; art. 382 i art. 381 k.p.c. w związku z art. 217 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c. i art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c.; art. 378 § 1 i art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 i w związku z art. 382 k.p.c. Na tej podstawie wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, ewentualnie - o uchylenie orzeczeń Sądów obu instancji i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa. W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie - o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak w niej zwłaszcza podstaw, na których występowanie powołała się skarżąca - oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oraz istotnych zagadnień prawnych.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego o oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) mówić można w sytuacji, w której jest ona uzasadniona już na pierwszy rzut oka i w sposób ewidentny, bez konieczności

prowadzenia złożonych rozumowań (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 1 kwietnia 2015 r., I CSK 681/14, nie publ. oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, nie publ.). Sytuacja ta ma więc charakter szczególny i kwalifikowany - jedynie bowiem wtedy uzasadnione byłoby przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej, która stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, silniej realizujący interes publiczny (w tym wypadku wyrażający się w eliminacji rażąco wadliwych orzeczeń) niż indywidualny interes stron. Argumenty wskazywane w tym zakresie przez skarżącą nie wystarczają do przyjęcia, by stan taki miał miejsce w sprawie. Po pierwsze, zarówno prowadzenie postępowania dowodowego, jak i wykładni umowy (littery c – e w uzasadnieniu wniosku) leży z istoty rzeczy w sferze autonomii sądu rozpoznającego konkretną sprawę. W konsekwencji, o oczywistej zasadności skargi mówić można w tym wypadku jedynie w razie rażąco i ewidentnie niewłaściwego skorzystania przez sąd z przysługującej mu w tym zakresie swobody decyzji i ocen. Nie można stwierdzić, by uchybienia tego rodzaju mogły mieć miejsce w sprawie. W odniesieniu do dwóch pierwszych przesłanek, skarżąca popada natomiast w logiczną sprzeczność - ten sam problem traktując zarówno jako podstawę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jak również źródło istotnego zagadnienia prawnego (a więc kwestii o problemowym charakterze, która z natury rzeczy nie może w żaden sposób wiązać się z oczywistą zasadnością skargi).

Także żaden z problemów wskazywanych jako istotne zagadnienie prawne nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W myśl utrwalonego poglądu Sądu Najwyższego przez istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) rozumieć należy kwestię o problemowym i precedensowym charakterze, której wyjaśnienie w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej mogłoby przyczynić się do rozwoju prawa (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 30 kwietnia 2015 r., V CSK 598/14, nie publ. oraz z dnia 23 lipca 2015 r., V CSK 23/15, nie publ.). Należy zauważyć, że problemy wskazywane przez skarżących jako istotne zagadnienia prawne były już przedmiotem pogłębionych uwag Sądu Apelacyjnego w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Nie budziły one wówczas jakichkolwiek istotnych wątpliwości, których rozstrzygnięcie wymagałoby wypowiedzi Sądu Najwyższego. Dotyczy to w szczególności kwalifikacji prawnej

i sposobu postępowania z kwotą przekazaną przez powódkę jako zadatek, a także przerwy biegu terminu przedawnienia. Wątpliwości, które odpowiadałyby istotnemu zagadnieniu prawnemu, nie budzi także prawidłowość składu Sądu rozpoznającego uprzednio sprawę. Ostatnia z kwestii, związana z umową przedwstępną, została natomiast sformułowana w sposób nadmiernie kazuistyczny, by mogła stanowić podstawę ogólnego i abstrakcyjnego poglądu, mieszczącego się w ramach przesłanki istotnego zagadnienia prawnego.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu, o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.